

På väg till Sion

Jessica Larsen

Baserad på en sann berättelse

Richmond, Missouri, 2 juni 1862

Mary, vad ser du?" Marys styvmor pratade tyst från sin sjukbädd.

"Striden verkar komma närmare", sa Mary medan hon tittade ut genom fönstret. Det amerikanska inbördeskriget pågick bara några kilometer därifrån. Ljudet av gevärsskott hade hörts sedan morgonen. Mary vände sig mot sin styvmor. "Jag är ledsen. Jag tror inte vi kan lämna huset för att ta oss till läkaren."

"Kom närmare." Mary satte sig bredvid sängen och tog sin styvmors hand i sin. "Jag vet att din far fortfarande inte är bra", sa Marys styvmor tyst, men ni måste ta familjen till Sion – din bror, din syster och tvillingarna. "Ge inte din far någon ro förrän han beger sig till Klippiga bergen! Lova mig det!"

Mary visste hur gärna hennes familj ville komma till Salt Lake City. När de hade fått höra evangeliet och blivit döpta hade de lämnat England för att förena sig med de heliga i Sion. Men skulle det ens bli möjligt? Hon tittade på sin far som satt tyst i sin stol. För tre år sedan hade far fått en hemsk stroke, som förlamat hela vänstra sidan.

Mary tog ett djupt andetag. "Jag lovar", viskade hon. Snart slöt Marys styvmor ögonen för sista gången.

En morgon kort därefter bestämde Mary att det var dags att berätta för hennes far om löftet. "Jag vet att jag bara är fjorton", sa hon, "men jag måste ta vår familj till Sion." Hon hörde tvillingarna vakna. "Jag behöver gå och laga frukost", sa hon. "Men var snäll och tänk på saken."

Några dagar senare ropade far på Mary. "Allt är ordnat", sa han. Han talade fortfarande otydligt på grund av hjärnblödningen. "Jag har sålt vår mark och kolgruvan så att vi kan köpa en vagn, några oxar, kor och en

del förnödenheter. Ett vagnståg ska snart ge sig iväg västerut. De är inte sista dagars heliga, men vi kan resa tillsammans med dem till Iowa. När vi kommer dit kan vi följa med en grupp heliga som ska till Saltsjödalen."

Mary slog armarna om honom. "Tack, far." Snart skulle de bege sig till Sion!

Dagarna gick fort medan Mary hjälpte till att göra familjen redo för resan. "Allt kommer att bli bra", sa hon till sig själv. "Snart är vi i Sion."

Men sedan blev far sjuk. Hans ena mungipa hängde så Mary var rädd att det var ännu en stroke.

"Han är för sjuk för att resa", sa hon till ledaren för vagnståget. "Vi behöver bara några dagar till så att han kan återhämta sig."

Vi kan inte vänta", sa mannen korthugget. Men när han såg Marys min mjuknade hans röst. "Du får stanna kvar här tills han är redo att resa, och sedan får ni försöka hinna ifatt oss." Utan några andra val gick Mary med på det.

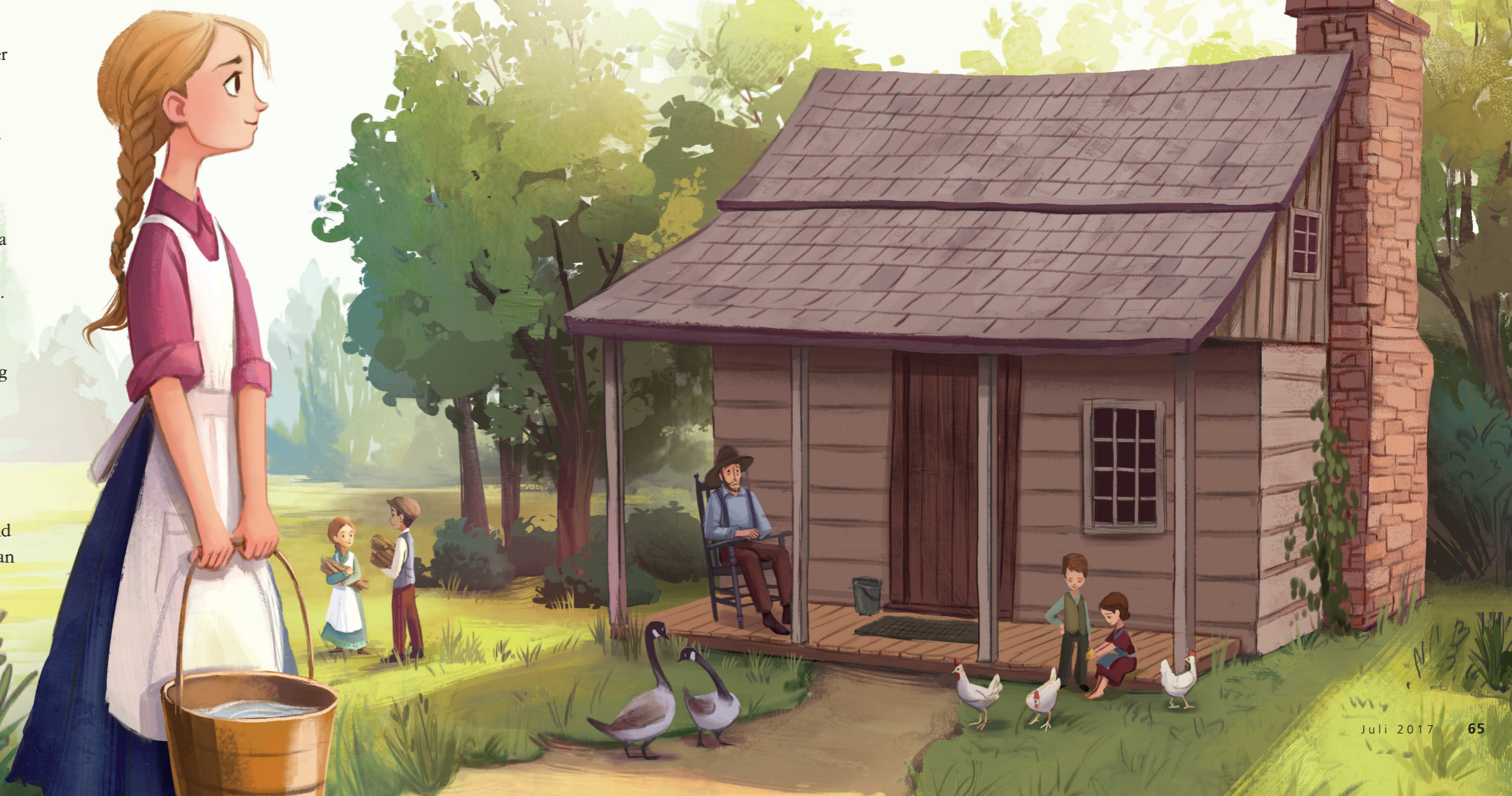
En vecka senare gjorde Mary familjen klar för att resa igen. "Tvillingarna och Sarah kan rida på oxarna", sa hon till Jackson, hennes nioårige bror.

"Far kan åka i vagnen och du kan hjälpa mig köra oxarna."

"Jag är rädd", sa Sarah med ynkelig röst. Hon var bara sex år och såg så liten ut på oxens breda rygg. De fyraåriga tvillingarna tittade på Mary med stora ögon. "Vi ska skynda oss så att vi hinner ifatt vår grupp!" sa Mary med tillkämpad glättighet.

Familjen Wanlass gick och gick, mil efter mil, i flera dagar. Till slut fick till och med Mary erkänna sanningen.

Vagnståget hade inte väntat på dem. Mary och hennes familj måste ta sig till Sion ensamma.

ILLUSTRATIONER MELISSA MANWILL